

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

Öyle bir geçer zaman ki... Çocuklarla birlikte akıp giden, çocuklar olmadan geçmek bilmeyen zaman kavramı... Şubat projesiyle başlayan bir gönül bağı benimkisi ve biliyorum ki daha gidecek çok yolum var... O zaman bilemezdim çocukların benim için bu denli vazgeçilmez olabileceğini fakat çocuklar öyle bi alıyor ki insanı kendinden tarifi zor. Çoğu zaman beni düşüncelere sevk eden ilkyarımı anlatmakta öyle zorlandım ki, konuşamadım, anlatamadım, karaladım üç beş bir şeyler ama hiç bir sözcüğü yakıştıramadım o duyguya, yetmedi hiçbir kavram onların sevgilerinin masumluğuna. Evet, çocuklarla birlikte yaşanan anların saflığı nasıl dile dökülür, sözcüklerle nasıl karşılık bulabilir bilemiyorum fakat insanlar bilmeli; yazmalı, aktarmalı akıp giden hayatımızın yanı sıra böylesine bir sevginin varlığını.

15 günlük şubat projesinin heyecanını atamamakla birlikte aylar öncesinden eylül projesine başvurduğum, adeta geri sayım yaptım, her geçen günle birlikte bir çizik attım takvime fakat günler geçmek bilmedi, bu sürede çocukların mektupları avuttu beni. Düşlemek özgürlüğünü kayıtsız şartsız yaşayan çocukların mektupları.

Ve işte o an gelir, 18 Eylül. Bilim otobüsüne binmek için heyecanla geçen; sevemediğim, taşı toprağı soğuk Ankara'ya beni derinden bağlayan ilkyarım'ın İstanbul – Ankara yolculuğu. 6 saat yolun varacağı noktayı düşleyerek geçer ve Ankara'ya varılır. Ekip toparlanır, tanıdık tanımadık, ortak amacı çocuklar olan, meraklı bakışlar etrafı sarar ve saat gelir başlarsın yolculuğa... Yol engebelerdir, varsın engeli bol olsun der dalarsın hayale... Gidilen projelerdeki çocuklar gelir akla, koca koca açılmış merakla bakan gözleri ve kaçamak gülüşleri... Hayalleri hafızada yer aldıkça minik ellerini tutma hevesi bir kat daha artar birde otobüsün teybinde onların

Posofta okulla pansiyon arasında her gün 2 kez gidilip geliyordu. Sonradan yeni bir pansiyon ve okul yapıldı. Sevgili Nilay, Umut ve gülümseyen gözler. Uzaklara bakıyorlar, şu 3. tepenin arkası var ya orası Gürcistan.

seslendirdikleri türküler açılırsa değmeyin keyfe... Sohbet konusu proje anıları ve çocukların mektuplarıdır, an be an çocuk simaları kaplar her bir yanı. Yol ilerleyip kilometreler aşıldıkça cansız, ruhsuz otobüsü bir heyecan alır ki adeta canlanır; yapılacak

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

etkinlikler hararetle tartışılır, koridor deneyleri bin bir merakla yapılmaya çalışılır. İLKYAR ailesinin otobüsü ve ekibi tamamdır, tek eksiğimiz çocuklar... Yolun sonunda, işte orda bir YİBO var, çok yakında, şuracıkta.

Farkında olmayarak yanımda getirdiğim çiviye eve vardığımda fark ettim, hangi eller dokunmuştu kim bilir onlara? Ve hatıralar geldi akla, tekrar tekrar yaşadım çocukları ve kelimelerin acizliğinin farkındalığıyla elimden geldiğince dile dökmeye çalıştım yaşadıklarımı.

Evet, işte proje başlıyor... Okulların yeni açılmış olması sebebiyle ilk birkaç gün çocuk özlemimizi gideremiyoruz fakat günler geçtikçe artan çocuk sayısı ile birlikte projedeki heyecan, neşe de bir kat daha artıyor.

Ardanuç Tütünlü, okulun 2. haftası çocuklar köylerinden yeni geliyor. Hülya ve Şahan çocukları karşıyor. Dağların tepesinde bir düzlük. Resimlere bakarken içimiz cız ediyor, niye bu güzel çocukları bırakıp geldik... Akşam yemeği öncesi dış etkinlikler

Otobüsten inmeden önce neredeyse çocuklardan çok heyecanlanır, inmek için sıramı beklerim fakat kalbim hızla çarpar, (çocukların deyimiyle) 'nar yanaklı' Şeyda Abla'nın yanakları al al olur, bakakalırım ilk anda. Her yanda rengarenk, capcanlı çocuklar; uyku mahmurluğunu yeni atmış merakla bakan gözler... İlk anın verdiği şaşkınlıkla yanlarına sokulurum ve cepten eğri büğrü bir çivi çıkar, bu esnada sarıverirler sevgi yumaklarına, heyecanımı atıverir oracıkta teslim olurum. Sıra olunur, sessizlik olmalı asayiş sağlanmalıdır fakat gözlerimiz hep konuşur, o anlarda öyle güzel sohbet ederiz ki onlarla, eşi benzeri bulunmaz... Her zaman duyulan saf sevginin anlaşılabilirliğini ve karşılık bulabileceğini düşünmüşümdür, işte onlar anlıyorlar içimizde onlara karşı duyduğumuz sevgiyi.

Ardahan'da eğlenceyi hayli geç bitirdiğimiz bir gece, biraz da rahatsız olmam sebebiyle yatakta buluyorum kendimi, içim içimi kemiriyor çocukların yanına gidemiyor olmaktan, karşı odada ise (çocukların deyimiyle) 'Beyaz saçlı amca'nın uyuyor olması ses çıkarmamam gerektiğini fısıldıyor bana... O esnada bir haberle birlikte geç vakit dahi olsa

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

Her gün başka bir yatak, dün nerede yatmıştık diye düşününce bazen şaşırıyoruz. Bayburt'tan Kelkit'e ayrılıyoruz. Her gün dünyanın en güzellerinden ayrılmak yok mu, çok ama çok zor.

çocukların uyumamış olduğunu ve beni beklediklerini öğren-memle fırlıyorum yatağımdan, yorgunluk bilmiyor insan ço-cukları düşününce, çıkıyor üst kata hem ses çıkarmamaya çalışıyorum hem de adeta yum-rukluyorum kapıyı, tezatlık bu ya. Belletmen öğretmense çok-tan kilidi vurmuş kapıya, 'lütfen beş dakika çocuklarla görüşme-liyim' deyip giriyorum içeri, yorgun düşmüş çocuklar sarıyor etrafımı, öpüyorlar yanaklarımı, göz yaşlarını, sıcaklıklarını hissediyorum, 'Şeyda abla artık her şey çok farklı olacak' diyor Ayşegül, Mektup yazacağım sürekli ve bir gün ben de yanınıza geleceğim, birlikte YİBO'ları gezeceğiz hatta tüm dünya çocuklarının yanına gideceğiz' diyor. Hemen arkasında Fatma bekliyor onu; "Abilerim var ama hiç ablam yoktu, artık bir tane de ablam oldu" diyor. Ve kardeşlerimle birlikte hayaller kuruyoruz birlikte soğuk yatakhane odasından çok çok uzaklara bol güneşli güzel, sıcacık bi dünyada buluyoruz kendimizi ve belletmen öğretmenin görünmesiyle veda ediyoruz birbirimize. Bir bir yüzlerini düşlerken uyuyamıyorum uzun bir süre, uykuya daldığımda ise yemyeşil bir tarlada el ele verip koskoca bir halka oluşturduğumuzu görüyorum rüyamda, hepimiz gök yüzüne bakıyoruz, masmavi bir gökyüzü, hava ise olabildiğince soğuk. Bırakmıyoruz ellerimizi, ısıtıyoruz birbirimizi... Sonrasında dağların arasından güneş gösteriyor kızıl yüzünü, biz birbirimizi ısıtıyoruz, güneşe bizi.

Projenin ilerleyen günlerinde öğrencilere tüm imkanı sağlamaya çalışan bir YİBO'dayız, Reşadiye'de... Girdiğim etkinlik saatinde biraz zorlanıyorum, sesim yetersiz çocuklarsa bir hayli hiperaktif. Fakat bir çift göz beni dikkatle takip ediyor, adı Yaren... Maddi imkansızlıklar dolayısıyla eğitimine iki sene ara vermiş, etkinlik bitince yanıma geliyor ve 'Onların kusuruna bakma sen' diyor, olgunlukla... Doktor olmak istiyor, insanların bilinçsizce yaşamlarını yitiriyor olması üzüyor onu... Geleceğe yolculuk yapıyoruz, seneler sonra yaşlanan ablasını, hastanede karşılıyor Yaren, Dr. Yaren Hanım Şeyda ablası için tüm

imkanların kullanılmasını istiyor... Bahçenin ortasında bunları düşlerken ve canlandırırken buluyoruz kendimizi, gözleri ışıltılı parlıyor, 'Bir gün olacak, görecekler..' diyor ve çalan zille koşuyor sınıfa, yüzüme yerleşen tebessümle geride bakakalıyorum... Onlar inançlarını hiç yitirmiyorlar, istedikleri tek şey yapabileceklerini göstermek, şüphesiz bu görev bize düşüyor..

Erzurum Ilıcalar'da matematik etkinliğine giriyorum... Sınıfta çıt çıkmıyor, pür dikkat beni izliyorlar... Neden geldiğimizden bahsettikten sonra matematik bölümünde okuduğumu söylüyorum, hemen bir iki yüz asılıyor, 'Başka bölüm mü bulamamıştın Şeyda abla?' Hak

veriyorum çocuklara, hain bu matematik diyerek hayli dedikodusunu yapıyoruz matematiğin, bakış açısının öneminden bahsediyoruz, Mehmet 'evet aslında..' diyor düşüncelere dalıyor. Sonrasında sıra geliyor matematiğin keşfine... Hemen geliyor iki çiftçi yanıma, ben anlatırken ekip biçiyor onlar, öyle eğleniyorlar ki, kahkahalara boğuluyorlar. Ne ben gülmekten konuşabiliyorum ne onlar; mutluyum, mutluyuz... 'Gülün yeter ki gülün' diyorum içimden ve etkinliği gülererek

Yusufuli Sarıgöl'ün biraz altında Küplüce'ye nihayet ulaştık., sabah sporuyla başladık etkinliklere. Çankırı'dan gelmiş bir öğretmenimiz burasını kendi memleketi bellemiş.

tamamladığımızı hatırlıyorum... Mutluluk onlar için o kadar yakında duruyor ki, mutlu olabilmek için çok büyük şeyler beklemiyorlar...

Bayburt'ta yine bir matematik etkinliği. Beni elinde deney aletiyle (demir bilye) karşılayan Ali'yle selamlaşıyoruz evvela. Ali öylesine hiperaktif ki yerinde duramıyor adeta, çocuklarla soh-bet ediyor, matematikten bahse-diyoruz ve zilin çalmasıyla birlikte deney aletiyle hayli meşgul olan Ali'nin yanına gideceğim sırada heyecanla o benim yanıma koşuyor, zeka sorusu hazırlamış, çözmemi istiyor, diğer çocuklarla birlikte düşünüyor ve çözümü bulmaya çalışıyoruz, çözdüğü-müzde yeni bir zeka sorusu hazırlamaya koyuluyor, tabi hazır olan yemekle birlikte yemeğe gidiyoruz, yemek boyunca yaptıklarından bahsediyor, küçük bilim adamı hayli kumanda bozmuş, hayli bisiklet tamir etmiş, gözleri ışıltılı bin bir hevesle anlatıyor yaptıklarını, makine mühendisi olmak istiyor Hüseyin abisi gibi... İnanıyorum ki ileride insanlık adına bir çok keşifler yapacak geleceğin bilim adamı Ali...

Ve gece eğlencesi vakti geliyor, mutluluk içinde barış şarkıları söylüyoruz, ellerimiz kenetli, gözlerimiz gözlerimizde... Çocuklar da biz de epey yoruluyoruz... Öncelikle onlarla sohbet

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

ediyor sonrasında varlığından haberdar olduğumuz sıcak su ile banyo için hazırlanıyoruz, çocuklarla edilen sohbet gittikçe koyulaşiyor ve banyo sırasında sona kalıyorum, sıcak suyun bitmesiyle birlikte soğuk suyla yıkanmanın eşsiz deneyimini yaşıyor ve üşüyerek yatağın yolunu tutuyorum. Çocuklar, neşe ile eğlencede çalınan kardeşlik şarkılarını söylüyorlar koridorda, sonrasında bir çığlık... Şaşırarak sesin olduğu tarafa doğru gittim, çocuklar gördükleri fareden ürkmüşlerdi, ne yapacağımı şaşırdım... Birbirimizin yüzüne bakıp, şaşkınlıktan güldük, davetsiz misafirdi fakat bizim uyuyanların tatlı uykularını bölmeye hiç niyetimiz yoktu. Biz yatağın yolunu tutarken, sanırım fare de çöp kutusunun arkasını mesken tutmuştu ki gece süresince rahatsız ettiği kimse olmadı, fakat çocukların tedirginliğini düşünüyorum olmak uykuya yer bırakmadı...

Oltu... Miniklerin bol olduğu bir okul... Çocuklar için çizgi film gösterimi... Sanıyorum, okulun şartlarından dolayı taşıdığımız sıralardan olsa gerek yorgun düşmüşüm, karanlığın etkisiyle de çocuklarla birlikte film izlerken gözlerim kapanmış, uyuza kalmışım, film bitmesiyle birlikte çocuklar hareketleniyor ve uyanıp görüyorum ki tüm sınıfın aksine ikisi sessizce duruyor, biri masaya düşen elimi tutuyor diğeri ise saçlarımı okşuyor, nasıl tarif edilir bilmem ki o masumiyet... Verdikleri katıksız sevgi sınır tanımıyor, tükenmiyor aksine paylaştıkça çoğalıyor...

Üzgünüm çocuklar anlatamıyorum bana yaşattıklarınızı, bizim sevgi anlayışımızı köreltmişler; kini, kıskançlığı eklemişler lugatımıza sizler gibi paylaşamıyoruz sevgimizi, sizlerden öğreneceğimiz çok şey var...

Fakat şu an yapabildiğim en güzel şey ne biliyor musunuz? Gözlerimi kapatıp; minik ellerinizi, sıcaklığınızı hissetmek, sanki yanı başımdan hiç ayrılmamışsınız gibi.

Miniklerin bol olduğu bir diğerk okuldayız... Okulun merdivenlerinde masal okuyorum çocuklara, dört bir yanımda merakla dinliyorlar... Bu sırada bir misafir geliyor yanıma, sarı tüylü nazlı bir kedi, sanırım kıskanıyor sevgimizi ve o da kendine bir pay istiyor, geliyor oturuyor kucağıma, anlıyoruz ki o da masal dinlemek istiyor... Sessiz adımlar atarak diğerk

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

Yusufeli Küplüce'ye çıkarken... Aniden karşınızda bir minibüs, onlar çocukları yetiştirmeye, biz de çocuklara yetişmeye çalışıyoruz. Sevgili Ata Hoca ve İsmail yön veriyor Atilla'ya... "Sağ yap, sol yap..." "Tamam, tamam Atilla Abi, tekerlek uçurumdan kurtuldu..." Bilim otobüsü bir kez daha tarih yazmış oldu... Gidemeseydik çok ama çok üzülürdük

çocuklarda yanımda yerlerini alıyor, onu rahatsız etmemeye çalışarak sabırsızlıkla masalın bitmesini bekliyorlar. Masalın ardından çocuklarla birlikte isim koyuyoruz ona, Sarı...Yemeğe gidiyoruz, evvela Sarı'nın karnı doyuyor, bi tas yemeklerini onunla paylaşmaktan hiç çekinmiyorlar; Sarı nerde kalır, ne yapar kara kara düşünüyorlar. Şimdi ben de merak ediyorum Sarı ve çocuklar ne yapıyor? Çocuklardan gelecek mektupları ve Sarı'nın haberlerini sabırsızlıkla bekliyorum.

Tütünlü YİBO'ya giderken öylesine dar yollar kat ettik ki; bir an varamayacağımızı dahi düşündüm fakat her ne olursa olsun önemli değildi ve biliyordum ki yolun sonu aydınlık ve çocuklar bizi bekliyor, gülen yüzleri, ışıldayan gözleri, sevgi dolu bakışlarıyla... Bizi epey zorlayan yolu çocuklar sürekli kat ediyorlardı... Emrullah ile tanıştık orada, uzaktaki dağlara bakarak sohbet ettik, 4.sınıftaydı ama hayatının amacını biliyordu 'Kitap gerek, okumak gerek, meslek edinip insanlara faydalı olmak gerek Şeyda abla' dedi. Yaşadığımız o anı dondurabilmeyi ve amaçsızca yaşayan ya da hırsını maddi çıkarlarına alet eden insanlara gösterebilmeyi çok arzu ettim, evet 10 yaşındaydı ve insanlık adına bir şeyler

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

Türkgözü sınır kapısında... Ekipte kimler var otobüste kaptan Atilla ve emektar Salih, sol üstte 2 gümrük memuru, HüseyinÖ, Ata, Fatoş, Murat, Hülya, Serpil, Zerrin, Tuğba, Satı, İhsan, Şeyda, Uğur, Güneş, Merve, Şahan, Gamze, Yasemin, HüseyinT, Nilay, Hakan, Mustafa, HV; Alt sıra Semih, Umut, Muhammet, Dilruba, Özge, Mahmut, Hikmet, (orta sıra:) Esra, Eda, Keriman, Işıl, Sayed, Ayşe, Gözde, Müge (altta Hikmet'in yanı) İsmail, Ali, Gaye ve Melis... Kim yok, fotoğrafçı, ekibimizin herşeyi Aydın. Aradan sadece 10 sene geçti bu izlenim yazılalı, ne çok şey değişti... Sevgili Ata Hocayı ve Sevgili Nilay'ı kaybettik. Bir filmde kayıpları fotoğrafta silinen boşluklar olarak gösteriyordu. Birer birer devam edecek olsa da kayıplar, geride kalan hoş bir sada olacak... Nilay'ı, Ata Hocayı, Güzel çocukları ve o günleri çok ama çok özliyoruz...

yapmak istiyordu, çok para değildi onun meselesi, bir şeyler sahiplenmek, aidiyet değildi... Öğrenmek, bilmek, paylaşabilmektik tek derdi. Mutluluğu, huzuru, sevgiyi paylaşabilmek.

Kelkit YİBO'da diğer günlere nazaran daha yoğun bir etkinlik programımız vardı ve ertesi gün çıkılacak yolun zorluğu dolayısıyla erken yol almamız gerekiyordu, gece kalamadık... Eğlence sonrası oluşan sevgi seli ve çocukların göz yaşları ile ıslanan omzum kaldı onlardan hatıra... İnsan düşünmeden edemiyor bir günde nasıl oluşuyordu böyle bir sevgi? Hem de eğri büğrü bir çiviyle başlayanından... Oluyordu işte, çocuktular, masumdular, sevgilerini öylesine derinlerde öylesine uçlarda yaşıyorlardı ki olabirliğiyle şaşırtıyorlardı insanı. Otobüse bindiğimizde her birimiz gözlerimiz dolu dolu el salladık onlara, bize çok şey öğretmişlerdi; evvela sevgiyi ve umudu... Onların geleceğe dair inançlarını, heveslerini gördükçe insan bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyor, her ne olursa olsun, gönlümüzle ortaya çıkarabileceğimiz her ne varsa yapmak, dört bir yana gitmek gerek... Değer verdiklerimiz için zamanın ve mesafenin mühimmatı yoktur.

Onların bize pek çok şey öğreteceği proje özlemini çekiyorum şimdi ve biliyorum ki yarınlar onların ellerinde... Bizlerin aksine imkansızlıklar içerisinde dahi geleceğe umutla bakabiliyorlar... Ellere aldıkları kitapları kokluyor ve insanlık adına bir şeyler yapabilmek istiyorlar; imkanları kısıtlı olan köylerine meslek sahibi insanlar olarak gitmek istiyor; açlık, yoksulluk, okumayan kız çocuğu kalmasın istiyorlar onlar... Yani erdemleri çok büyük ve ben inanıyorum; sizlerin sayesinde güzel günler göreceğiz çocuklar, bol güneşli günler.

Şeyda Bağdoğan

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Şeyda BAĞDOĞAN

Sevgili Şeyda şu anda doktora için yurtdışında. Projeden 10 sene sonrasında aşağıdaki duygularını paylaştı: "2020`nin Ekim ayı, Kopenhag soğuk ve rüzgarlı. Mesaj kutumda Hüseyin hocadan gelen bir seda yıllar öncesine götürüyor beni. Çocukların gözlerini, gülüşünü, mektuplarını hatırlamak iç ısıtmaya kafii. O zamanın nar yanaklı Şeyda ablası çocuklara Matematik anlatırken pek çok şeyi de onlardan öğrendi: Geleceğe dair daima umudun olduğunu; bir dokunuşun, bir satırın pek çok şey değiştirebileceğini... Nitekim, yakın zamanlarda, 10 sene öncesi Osmaniye Düziçi`nde bir YİBO`daki etkinlik sırasında tanıştığım ve mektuplaştığım

Kadir ulaştı bana. Gönderdiğim mektubu hala saklıyor, matematik etkinliğini ve İLKYAR ile geçen günü hala hatırlıyor. Benim de onun gönderdiği mektubu kendisiyle paylaşmamla birlikte, dersteki zeka sorularından konuşuyoruz. Sonrasında, İLKYAR`ın çoklu zeka soruları ile düzenlediği yarışmada kendisine nasıl güvendiğini anlatıyor. Yarışmayı kazanamamış olmanın onda iç burukluğu yarattığını fakat şu an Denizcilik Fakültesi`nde eğitim aldığını ise gururla paylaşıyor benimle.

Velhasıl, İLKYAR, ağaçları anımsatıyor bana..Yıllar öncesinde tohumunu attığım ağacın gölgesinde dinlendiren, oksijen almanı sağlayan koca bir çınar ağacı.."

İş Bankası üzerinden kredi kartınızla güvenle bağış yapabilirsiniz:
ilkyar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti

İLKYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için **kitaplık kurulmasını desteklemek**, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

İş Bankası/ODTÜ – IBAN: TRY TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
İş Bankası/ODTÜ – IBAN: EUR TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
İş Bankası/ODTÜ – IBAN: USD TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Garanti Bankası/Boğaziçi Üni. – IBAN: TRY TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
Bağış Açıklaması: Ad Soyad - e-posta ya da cep telefon

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz.
Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor.
Bir defalık veya düzenli bağış için:
classy.org/campaign/ILKYAR/c164385

E-postalarınızda ilkyar.org.tr adresine bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak tanınırlığı arttırabilirsiniz.

Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere
(ilkyar.yonetim@gmail.com)
göndererek izlenimlere üye olmalarını sağlayabilirsiniz.

Bu **izlenimlerde** ve ilkyar.org.tr altındaki görsel malzeme izinsiz kullanılamaz.
Göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.